

Truyện Cổ Phật Giáo

Truyện Thơ - Tập I

Tâm Minh Ngô Tăng Giao

Diệu Phương tái bản - 2002

Tập I - Phần 2

-ooOoo-

(13)

Tai Họa Do Cái Miệng

*Thuở xưa có một chú Rùa
Sống trong hồ rộng vui đùa thành thói,
Vợ chồng Cò trắng tới chơi
Đôi bên kết bạn, cuộc đời thêm tươi.*

*

*Một năm mưa bỗng chẳng rơi
Mặt trời thiêu đốt, nơi nơi úa màu
Nước hồ khô cạn thật mau
Bao loài thủy tộc theo nhau chết dần
Rùa lo tìm kế thoát thân
Trong lòng suy tính phân vân mọi đường*

*

*Vợ chồng Cò chọt ghé ngang
Rùa bèn tâm sự thở than nã nê:
"Hai ngày ăn chẳng có chi
Dù là con tép nói gì cá tôm
Ngoài ra nếu nước cạn hơn
Lũ chăn trâu sẽ bắt luôn thân này,
Năm năm trước cũng tại đây
Tôi từng bị bắt, đọa đầy khổ thay
May mà sống sót tới nay
Là do bà lão ra tay mua về
Phóng sanh tôi tại vùng quê!*

Giờ mong ai có cách gì cứu tôi!"

*

*Vợ chồng Cò trắng góp lời:
"Hồ này nguy hiểm! Mau rời đi xa!"
Rùa than: "Tôi chậm quá mà
Chỉ bò quanh quất, khó qua nạn này!"
Vợ chồng Cò trắng bàn ngay:
"Hồ sen mười dặm bên đây cũng gần
Lá xanh mượt, hoa trắng ngân
Quanh năm có nước chẳng cần lo chi
Dù cho hạn hán sá gì!
Bây giờ tính kế ra đi thế này:
Chúng mình lấy một cây dài
Giữa cây bác ngậm, chúng tôi hai đầu
Chúng tôi nâng bác lên cao
Rồi bay một mạch đưa vào hồ bên.
Nhưng hãy nhớ, đừng có quên
Phải cần ngậm miệng! Chớ nên thốt lời!"
Rùa nghe sung sướng tê người
Cùng nhau thực hiện trò chơi đã bàn.*

*

*Hai Cò vỗ cánh bay ngang
Kéo Rùa ở giữa nhẹ nhàng lên cao.
Rùa nhìn phong cảnh lạ sao
Tò mò định hỏi nhưng nào dám đâu
Há ra là té vỡ đầu
Thôi đành cắn chặt miệng vào khúc cây.
Đong đưa thoải mái Rùa bay
Chợt đâu bên dưới có bày trẻ chơi
Thấy Rùa đu thật tức cười
Chúng cùng la lớn: "Rùa ơi là Rùa
Trông như thầy bói bị mù
Phải nhờ người giắt kẻ đưa giống khùng!"
Rùa nghe nổi giận đùng đùng
Định hăm lũ trẻ: "Coi chừng tay ta
Ranh con đừng có ba hoa
Chuyện người mắc mớ chi mà hò la!"
Tội thay vừa há miệng ra
Rùa rơi xuống đá, thịt da tan tành!*

*

*Phật từng khuyên dạy chúng sanh:
"Họa từ cái miệng phát sinh tức thời
Các con ăn nói lựa lời
Giữ gìn cái miệng cuộc đời được an!"*

(phỏng theo bản văn xuôi của Hoàng Minh)

(14)

Phật Xử Kiện

*Bà kia bỗng đưa con thơ
Dùng chân hóng mát bên bờ hồ sen
Thấy tay con trẻ lấm lem
Mẹ bèn múc nước hồ đem rửa liền
Đặt con nằm ở phía trên
Mẹ đi xuống tắm cạnh bên, trông chừng.*

*

*Có con quý dữ vô cùng
Đi ngang thấy trẻ, vui mừng thềm ăn
Dạ Xoa là quý khôn ngoan
Biến thành thiếu nữ đoan trang, hiền lành
Tới nơi thăm hỏi thân tình
Ngợi khen cháu bé đẹp xinh vô vàn
Quý xin được bế bé ngoan
Ngồi cho bú sữa dưới tàn cây cao*

*

*Mẹ nghe lời nói ngọt ngào
Gật đầu ưng chịu, đầu nào có hay
Quý nâng niu bé trên tay
Thừa cơ rời khỏi chốn này, chạy xa
Mẹ vùng lên đuổi, miệng la.
Quý ôm bé nói: "Đây là con tôi!"
Đôi bên tranh chấp nhiều lời
Bà con đưa họ đến nơi Phật đài
Chờ xin phân xử nơi Ngài
Phán xem đứa bé con ai trao về.*

*

*Phật nghe trình báo mọi bề
Nhìn qua thấy rõ quý kia trá hình*

Nhận lời xét xử công minh:
"Kẻ ngay vạch thẳng phân ranh trên đường
Đặt lưng đưa bé nằm ngang
Hai người hai phía, đôi đàng kéo lui
Nếu ai sức yếu buông xuôi
Người kia mà kéo được thời giữ con."
*

Mẹ hiền vội nắm hai chân,
Quý thềm thịt trẻ, nắm phân hai tay
Muốn dành thắng lợi về ngay
Quý ra sức kéo cuồng say sá gì.
Thương thay thân xác hài nhi
Đón đau khóc thét, tứ chi rã rời!
Đau con, xót mẹ, ghen lời!
Mẹ không nỡ kéo, buông lời con mình
Rôi ngời khóc trẻ sơ sinh:
"Đầu xanh sao đã tội tình con ơi!"
*

Phật quay qua hỏi mọi người:
"Ai yêu đứa trẻ trong hai bà này?"
Người xung quanh trả lời ngay:
"Thưa là mẹ ruột lòng đầy xót xa!"
Phật thêm: "Xét giữa hai bà
Cùng nhau co kéo. Ai là mẹ đây?"
Thưa: "Chính người đã buông tay
Xót tình máu mủ người này hy sinh!"
*

Phật truyền: "Đây quý hiện hình
Mắt trông ngẫu đỏ, thân mình tanh hôi
Đứng không in bóng mặt trời
Giả làm cô gái hại đời trẻ thơ!"
Quay qua phía quý đứng chờ
Phật nghiêm nghị nói: "Mi giờ hãy khai
Tại sao mi quấy phá hoại
Ác tâm đọa mãi làm loài quý thôi
Phải mau tu tỉnh cho rồi
Mới mong thoát khỏi luân hồi quẩn quanh
Quay về đường phải cho nhanh!"
Quý kia chột ngộ, tâm thành hoàn lương:

"Thưa con chót đại lâm đường
Từ bi xin Phật xót thương thân này
Độ cho hết kiếp đọa đầy!"
Phật truyền: "Kiếp trước mi gây tội nhiều
Con đường mê muội mãi theo
Đầu thai làm quỷ còn kêu nõi gì!
Kiếp này đừng có ngu si
Tránh gây tội ác! Tỉnh đi là vừa!"

*

Quý quỳ lay Phật xin chừa
Quyết tâm sám hối tội xưa đã làm,
Giữa vùng ánh đạo thênh thang
Quý xin được tới đạo tràng quy y
Xong rồi tiếp tục ra đi
An tâm vì đã tìm về đường ngay.

*

Mẹ hiền hoan hỉ tràn đầy
Áp ôm con nhỏ trong tay, đẹp lòng
Nguyện thâm giữ đạo cho tròn
Cúi đầu tạ Phật, Mẹ con giữ từ.

(phỏng theo bản văn xuôi của Thiện Châu)

(15)

Dắt Nhau Xuống Giếng

Xưa kia ở chốn núi rừng
Có đàn khỉ nọ khoảng chừng năm trăm
Họp bầy nô rồn quanh năm,
Một hôm khỉ rủ nhau thăm bìa rừng
Có cây cổ thụ nhiều tầng
Mọc bên bờ giếng sáng ngàn ánh Trăng.

*

Giếng sâu. Dưới đáy nước trong
Trăng tròn in bóng bèngh bồng nổi trôi,
Khỉ kêu: "Thôi chết! Nguy rồi!
Mặt Trăng rơi xuống giếng khơi đây này
Phải mau tìm cách vớt ngay
Giúp đời khỏi cảnh đọa đầy tội tãm!"

*Khi ta nhảy nhót lảng xãng
Xôn xao tìm cách cứu Trăng khỏi chìm.*

*

*Hồi lâu, khi Chúa loan tin:
"Tôi đã có cách! Anh em yên lòng!
Theo lời tôi! Máy cũng xong!
Ta chung góp sức, mình cùng tiếp tay,
Tôi trèo lên bám cành cây
Một anh bám lấy đuôi này của tôi
Rồi anh khác lại bám đuôi
Cả đàn lần lượt nối dài tiếp nhau
Thả người xuống được giếng sâu
Vớt Trăng dưới đáy lên đâu khó gì!"*

*

*Khi ta mừng rỡ kể chi
Cùng nhau theo điệu kể kia đã bàn
Bám đuôi nhau cả một đàn
Giếng sâu mò xuống, Trăng vàng vớt lên
Nào ngờ nặng trĩu cành trên
Nhánh cây cổ thụ gãy liền. Thảm thay!
Giếng kia rơi xuống cả bầy
Khi ta lúng túng, loay hoay nổi chìm,
Nào tìm ra được lối lên!
Nào ai cứu vớt khỏi miền nước sâu!*

*

*Khi ta chết hết còn đâu!
Thần cây cổ thụ ngâm câu kệ rằng:
"Trên cao vẫn có bóng Hằng
Khắp nơi tràn thế ánh Trăng tràn trề,
Một con đã quá u mê
Tiếc thay cả lũ chẳng hề biết chi
Dắt nhau xuống giếng cùng đi
Để rồi chết thảm cũng vì đại ngu!"*

*

*Đời người lắm kẻ mê mờ
Khổ đau mà cứ ngỡ là sướng vui
Vô thường lẽ Đạo ai ơi
Có chi lặn lội mãi nơi muộng sâu!*

(phỏng theo bản văn xuôi của Trí Hải)

(16)

**Bảo Vệ
Sanh Linh**

Có Ngài La Hán thuở xưa
Ẩn trong rừng núi tuyết lừa mênh mông
Ngài từng chứng quả "lục thông".
Có tài biết rõ việc trong ba đời
Tiếng tăm lừng lẫy khắp nơi
Bà con khâm phục. Danh Ngài truyền đi.

*

Ngài nuôi một chú Sa Di
Tuổi còn niên thiếu, cận kề ngày đêm.
Một hôm trò đứng hầu bên
Thầy xem sắc tướng xong liền nói ngay:
"Phước con cho tới bữa nay
Tính ra còn lại vài ngày nữa thôi,
Bấy hôm sau sẽ qua đời
Thầy trò vĩnh biệt, nghĩ thời đau thương!
Con mau trở lại cố hương
Viếng thăm lần chót xóm làng, mẹ cha!".
Sa Di lòng dạ xót xa
Cúi đầu đánh lễ Thầy và ra đi
Chuông buồn buồn tiếng sầu bi
Tiễn người mạng yếu! Biệt ly nào nề! .

*

Mưa nguồn giăng phủ đường về
Khi trời vừa tạnh, tràn trề nước dâng,
Chú đi lối tắt qua đường
Thấy bầy kiến nhỏ dưới mương vầy vùng
Bị trôi theo nước xuôi dòng
Dập dềnh mạng sống! Bênh bồng xác thân!
Chú Sa Di động từ tâm
Cởi ngay áo khoác bỏ ngăn nước dòng,
Kiến ta được cứu, vui mừng
Rủ nhau leo vội vào chung quanh bờ
Con nào đuổi sức, vật vờ
Chú khum tay vớt bỏ ra đất liền
Thế là kiến được bình yên!
Hương từ bi tỏa khắp triền non xa!

Sa Di tiếp tục về nhà
Bảy ngày chờ đợi trôi qua phập phồng
Sang ngày thứ tám hừng đông
Mạng còn chưa hết! Trong lòng mừng thay
Vội vàng trở lại thăm Thầy
Thầy hay rõ chuyện mặt đầy ngạc nhiên
Thầy vào nhập định tham thiền
Mới hay đệ tử nhân hiền vừa gieo
Cứu bầy kiến thoát hiểm nghèo
Giờ đây công đức trở theo quả lành
Phước do bảo vệ sanh linh
Kéo dài thêm tuổi xuân xanh nhiệm màu.
*

Sa Di từ đó chuyên sâu
Tu hành tinh tấn đạo màu Thích Ca
Ánh vàng rực rỡ chan hòa
Viên thành đạo quả. Thăng hoa kiếp người.

(phỏng theo bản văn xuôi của Đức Tâm)

(17)

**Phước Báo
Hiện Tiền**

Vợ chồng chàng Kế Sa La
Kiếm ăn vất vả, cửa nhà khó khăn
Nhưng vui sống cảnh thanh bần
Hiền lành, chân thật, xa gần mến thương
Gia đình trọng đạo vô cùng,
Giúp người đau khổ ngại ngần thiệt hơn.
*

Một năm tai ách dập dồn
Mát mùa đói kém, bệnh còn tràn lan
Dân tình khốn khổ than van
Bà con tang tóc, xóm làng thảm thê
Phương xa cứu trợ, quyên về
Thuốc men, phẩm vật đem chia giúp người
Lại nhờ tăng sĩ khắp nơi
Chú tâm khẩn nguyện, góp lời cầu an.
*

Thông thường sáng kiếm việc làm
Kế Sa La với vợ chàng cùng đi
Một mưa hai nắng quản chi
Tìm nhà điền chủ thiếu gì ruộng nương
Vợ chồng làm mướn kiếm lương
Chia bùi sẻ ngọt chung đường gian truân,
Tối ngày bận rộn kiếm ăn
Nào hay hoạn nạn khó khăn trong vùng.

*

Hôm nay thấy khách đi đường
Mang đồ cứu trợ thật đông về chùa
Vợ chồng nhân ái có thừa
Nhưng nghèo phẩm vật, không dư bạc tiền
Nghẹn ngào sầu tủi vô biên
Tiếc mình chẳng có đủ duyên cứu người
Lòng thâm nguyện với đất trời
Nếu dư tài vật giúp đời năm nay
Thì dù có bị đọa đầy
Thân kia đau khổ, tâm này an vui
Chàng bèn buồn bã trở lui
Chẳng còn tha thiết kiếm nơi ăn làm
Tối về chẳng dám thở than
Sợ rằng vợ biết, đôi đàng khổ đau
Vợ chàng gạn hỏi hồi lâu
Chàng bèn thổ lộ nỗi sầu riêng mang
Vợ chàng lệ chảy hai hàng
Buồn cho gia cảnh bản hàn mãi thôi.

*

Chùa xa chuông đổ từng hồi
Như khơi trí tuệ, như soi đường trần
Vợ chàng chợt nói vui mừng:
"Sao đôi mình chẳng kiếm chung việc làm?
Ngày mai chuẩn bị sẵn sàng
Tìm nhà phú hộ trong làng làm thuê
Nhận tiền ứng trước đem về
Rồi mang bố thí coi bề tiện hơn!"
Chàng nghe hợp lý vô vàn
Chồng đây sung sướng, vợ tràn vui tươi.

*

Hôm sau vừa rạng mặt trời
Vợ chồng tìm đến khắp nơi trong làng
Kiếm ra nhà nợ xin làm:
"Nhận tiền ứng trước. Cam đoan bảy ngày
Sẽ xin trở lại nơi này
Ở luôn giúp việc. Trả vay vẹn toàn".
Chủ nghe tiếng vợ chồng chàng,
Là người hiền đức nên hoan hỉ liền
Đưa ngay cho mượn bạc tiền
Nói về xếp đặt việc riêng ở nhà:
"Bảy ngày sau trở lại ta
Nếu tiền trả đủ coi là như xong
Khỏi cần tính chuyện làm công
Tự do xin trả vợ chồng từ đây!"

*

Kế Sa La đẹp dạ thay
Mang tiền vội vã về ngay chợ làng
Sắm mua phẩm vật đèn nhang
Lên chùa xin gặp Chư Tăng định ngày
Phát tâm bố thí của này
Vào hôm thứ bảy. Đẹp thay tình người!
Hoa từ bi nở rạng ngời
Chư Tăng, phật tử ngó lời tiếp tay.

*

Quốc Vương trong nước cùng ngày
Cũng mang phẩm vật lên ngay tại chùa
Ngài mong biểu lộ tâm từ:
"Giúp người hoạn nạn cũng như giúp mình",
Xin chùa ấn định ngày lành
Vào hôm thứ bảy để dành cho Vua.
Chư Tăng lúng túng khẽ thưa:
"Kế Sa La đã đến chùa hôm nay
Xin dành bố thí ngày này
Vua nên chung góp tiếp tay cùng chàng!".
Vua bèn nói với Chư Tăng:
"Trẫm đây là một Quốc Vương nước này
Bạc tiền nào thiếu trong tay
Há gì chung chạ cùng ngày với ai!".
Nhà chùa vội vã chuyển lời

Kể Sa La chẳng chịu đời hôm sau

*

*Ngạc nhiên Vua gọi vào châu
Kể Sa La vội trình tâu sự tình
Vợ chồng chót đã bán mình
Lấy tiền bố thí chúng sanh vùng này
Hết ngày thứ bảy tới đây
Tự do sẽ mất, phải quay về rồi.
Cúi đầu chịu tội mà thôi
Nhưông Vua chẳng được xin người cảm thông!*

*

*Vua nghe xúc động vô cùng
Ngoài lời khâm phục, trong lòng xót thương
Thưởng cho chồng vợ bạc vàng
Lại thêm bổng lộc Vua ban trọn đời.
Vợ chồng lạy tạ ghen lời
Niệm hồng ân Phật sáng ngời ánh quang
Đã ban cho vợ chồng chàng
"Từ Bi" đức tánh, chung đường đạo tâm!*

(phỏng theo bản văn xuôi của Thích Đức Tâm)

(18)

Mối Thù Truyện Kiếp

*Thuở xưa có một thanh niên
Rất là hiếu thảo khắp miền biết danh
Là con một, đã trưởng thành
Nhưng chưa chịu lập gia đình với ai
Mẹ già, cha sớm qua đời
Chàng lo phụng dưỡng cho người Mẹ yêu,
Thấy con vất vả sớm chiều
Mẹ khuyên lấy vợ đủ điều thiệt hơn
Nhưng con chẳng chịu kết hôn
Mẹ bèn tự cưới vợ luôn cho chàng.*

*

*Nàng dâu tiết hạnh, đảm đang
Trong nhà tháo vát, ngoài làng tinh khôn
Rủi thay không thể sanh con*

Thấy chồng lo nghĩ héo hon cõi lòng
Vợ bèn tự cưới cho chồng
Thêm cô vợ lẽ. Mặn nồng cả hai.

*

Ít lâu vợ lẽ mang thai
Chồng mừng hơn hở một hai nuông chiều
Tỏ ra hết sức thương yêu
Đêm ngày săn sóc, sáng chiều nâng niu,
Vợ đâu tui phận buồn thiu
Ngoài đầy ganh tức, trong nhiều hờn ghen
Rắp tâm hiểm độc một phen
Cho chồng chừa cái thói quen phũ phàng.

*

Vợ đâu đi kiếm thuốc thang
Trộn vào thực phẩm. Dễ dàng phá thai,
Thành công lần một, lần hai
Thêm lần ba nữa ra tay hại ngầm
Mẹ con vợ lẽ lia trần
Trước khi tắt thở quyết tâm trả thù.

*

Hết Xuân, qua Hạ, sang Thu
Anh chồng khám phá chuyện xưa vợ làm
Nói con giận dữ vô vàn
Đọa đầy vợ cả hung tàn thẳng tay
Ở đời vay trả, trả vay
Nàng này đau đớn lia ngay cõi đời.

*

Luân hồi sang kiếp thứ Hai
Vợ sau trở lại đầu thai thành Mèo
Vợ đầu cũng trở lại theo
Hóa thành Gà mái, đẻ nhiều gà con
Mèo rình, vô lý ăn luôn
Giết thêm Gà mái, rửa hờn chẳng tha.

*

Luân hồi sang kiếp thứ Ba
Gà thành Beo cái. Mèo là con Nai
Nai sinh con buổi sớm mai
Buổi chiều Beo tới ăn hoài còn chi
Ăn luôn cả chú Nai kia

Cái vòng luân quần thăm thê hận thù.

*

Luân hồi sang kiếp thứ Tư
Nai là Thần ác. Beo vô nhà giàu
Hóa thành con trưởng, gái đầu
Đến khi khôn lớn làm dâu nhà người
Hai kỳ sinh nở con rồi
Hung Thần hiện đến giết đời trẻ thơ.

*

Đến kỳ sinh nở thứ ba
Vợ chồng tính kế trốn ra khỏi nhà
Lánh về bên ngoại thật xa
Ấn thân nương nấu cho qua hiểm nghèo
Bảo toàn mạng sống con yêu
Tránh tay Thần ác gây nhiều đau thương,
Thời gian sau mới lên đường
Bồng con trở lại quê chồng khi xưa.

*

Đường về vất vả nắng mưa
Vợ chồng ghé lại nghỉ trưa trước thềm
Kỳ Viên Tịnh Xá êm đềm
Cây cao tỏa mát, liễu mềm buông lơì,
Chợt như bão tố vang trời
Hung Thần găm thét tới nơi kia rồi
Vợ chồng sợ hãi rụng rời
Ôm con chạy thẳng vào nơi Phật Đài
Để con nằm dưới chân Ngài
Quy xin cứu mạng, ngăn loài tàn hung

*

Hung Thần tới tựa con giông
Chư Thiên gác cửa chặn không cho vào,
Tì bi Cửa Phật dạt dào
Tình thương rộng mở xóa bao hận thù
Hung Thần trở lại hiền từ
Nhờ oai lực Phật rất ư nhiệm mầu.
Hung Thần được dẫn vào châu
Để nghe Đức Phật khuyên câu ôn tồn:
"Các con giết hại nhau luôn
Trả vay, vay trả dập dồn khổ đau

Mối thù truyền kiếp đã lâu
Hãy nên chấm dứt cho mau từ giờ!"

*

Phật ngồi kể lại chuyện xưa
Nguyên do đưa đến dây dưa hận thù,
Phật khuyên hai kẻ cố tu,
Rồi ngâm bài kệ như ru lòng người:
"Thế gian khắp bốn phương trời
Thời nào cũng vậy, muôn đời chẳng sai
Oán mà báo oán kéo dài
Than ôi oán đó theo ai chấp chông!
Lấy ân báo oán đẹp lòng
Oán tiêu tan mất, hết vòng khổ đau
Đó là chân lý dài lâu
Của người hiểu đạo nhiệm mầu từ xưa!"

*

Đôi đàng như tỉnh cơn mơ
Oan cừu chấm dứt, hận thù tiêu tan
Trong tâm bình ánh đạo vàng
Cúi đầu tạ Phật, rộn ràng niềm vui.

(phỏng theo bản văn xuôi của H.G.)

(19)

Hoàng Tử Hiếu Thảo

Có ông hoàng tử ngày xưa
Tên là Nhẫn Nhục, nhân từ nổi danh
Yêu thương mọi kẻ xung quanh,
Lại thêm trí tuệ thông minh hơn người,
Khôi ngô tướng mạo rạng ngời
Toàn dân khen đức, khắp nơi mến tài.
Vua và Hoàng Hậu yêu Ngài
Vì lòng hiếu thảo ít ai sánh cùng.

*

Một hôm Vua bệnh trong cung
Thuốc men dùng mãi vẫn không giảm nhiều
ông Hoàng lo lắng đăm chiêu
Cùng quan họp lại sớm chiều nghĩ suy

Bàn nhau xem có cách gì
Kiếm ra thuốc quý mang về chữa Vua.
Trong triều có kẻ lọc lừa
Manh tâm muốn cướp ngôi Vua lâu rồi
Chờ Vua bạo bệnh qua đời
Hại luôn hoàng tử là người nối ngôi,

*

Gian thần thừa dịp ngỏ lời:
"Thuốc hay tuy biết. Kiếm thời khó sao!"
ông Hoàng: "Dù khó biết bao
Tìm cho bằng được, ta nào chịu thua!"
Gian thần: "Tiên được xin thừa
Đó là bộ não người vừa thanh xuân
Lại thêm hiếu thảo vô ngần
Có lòng nhân đức xa gần đều khen!"
Vui mừng hoàng tử hỏi liền:
"Não ta dùng chế thuốc tiên được nào?"
Gian thần trong bụng mừng sao
Bề ngoài giả bộ buồn rầu xin thừa:
"Nào ai hơn được tâm từ
Nào ai hiếu thảo được như bằng Ngài
Não Ngài làm thuốc thật hay
Nhưng nghe sao thấy đáng cay bội phần
Triều thần đâu nỡ bắt nhân
Nào ai lại dám nhẫn tâm cùng Ngài!"

*

ông Hoàng khăng khái buông lời:
"Ta đây nào có tiếc đời gấm hoa
Nếu mà cứu mạng Vua Cha
Thì ta dù chết lòng đã sướng vui!".
Triều thần thương cảm ngậm ngùi
Toàn dân hay chuyện người người lệ sa.
ông Hoàng truyền: "Cắt đầu ta
Mổ ra lấy não đem hòa thuốc ngay
Câu Trời phù hộ thuốc hay
Chữa Vua khỏi bệnh ta đây ngậm cười!".
Khen thay lòng hiếu tuyệt vời
Cho nên động đến đất trời linh thiêng
Thuốc hay như có phép Tiên

Uống xong chén thuốc Vua liền khỏe ra.

*

*ông Hoàng hiếu với mẹ cha
Là tiền thân Phật Thích Ca thuở nào.*

(phỏng theo bản văn xuôi trích: Viên Âm)

(20)

Nguồn Hạnh Phúc

*Nơi vùng tịnh xá Kỳ Hoàn
Gió trời nhẹ thổi, mây ngàn êm trôi
Gốc cây cổ thụ trên đồi
Sa Môn bốn vị cùng ngồi chuyện chơi
Hỏi điều chi sướng tuyệt vời?
Điều chi hạnh phúc theo người trần gian?*

*

*Trầm ngâm, một vị cho rằng:
"Hưởng phong cảnh đẹp thú bằng lên tiên
Khi xuân rục rỡ thiên nhiên
Vui đàn chim hát, thắm duyên hoa cười
Đất trời, cây cỏ tốt tươi
Dong thuyền dòng biếc dạo chơi lững lờ
Hoặc mang bầu rượu túi thơ
Núi cao ngâm vịnh: giấc mơ một đời!"*

*

*Vị bên phải khẽ thốt lời:
"Gia đình đoàn tụ một nơi sum vầy
Thức ngon, rượu quý tràn đầy
Đàn ca hát xướng ngất ngây thâm tình
Quây quần thân thuộc quanh mình
Sướng như lên tận mây xanh cõi trời!"*

*

*Vị bên trái nói: "Trên đời
được sinh ra đúng vào nơi sang giàu
Nhiều tiền bạc, lắm quân hầu
Ăn ngon, mặc đẹp, nhà lầu, ngựa xe
Vinh hoa phú quý bề bề
Mới là vui sướng còn chi sánh bằng!"*

*

Vị ngồi phía trước thưa rằng:
"Các thầy nghĩ vậy phải chăng đều lầm?
Theo tôi cười được giai nhân
Vài nàng quyến rũ, tấm thân gợi tình
Nói cười ca múa đẹp xinh
Mới là hạnh phúc mà mình thiết tha!".

*

Những lời đàm luận vắng xa
Vừa khi Đức Phật ghé qua kinh hành
Dừng chân hỏi rõ ngọn ngành
Động lòng thương xót chúng sanh mê lầm
Ngài bèn dạy: - "Kìa cảnh xuân
Thiên nhiên vạn vật xa gần tốt tươi
Thu qua, Đông tới bên trời
Úa tàn cây cỏ, toi bời lá hoa!".
- "Kìa người sum họp đầy nhà
Chứa chan tình cảm, chan hòa niềm vui
Nhưng hợp rồi lại chia phôi
Sinh ly, tử biệt khiến người khổ đau!".
- "Kìa xem phú quý sang giàu
Gia tài dù lắm, bền lâu bao giờ
Đời người ngắn tựa giấc mơ
Mang gì theo được trong giờ xuôi tay!".
- "Kìa xem những kẻ đắm say
Ham mê sắc dục hao gầy tấm thân
Lại thêm mê muội tâm thần
Tan nhà, mất nước bắt nguồn từ đây!".

*

"Nói chung những ước muốn này
Là nguyên nhân chính vẫn xoay luân hồi
Trong vòng sinh tử nổi trôi
Khiến đời đau khổ! Khiến người lầm than!
Chỉ riêng có cõi Niết Bàn
Là nơi an lạc chứa chan ngàn đời
Là chân hạnh phúc tuyệt vời!".
Rồi Ngài kể lại chuyện thời xa xưa:

*

"Trước kia có một Ông Vua
Trị vì một nước cõi bờ thênh thang

Nhà Vua tên gọi Phổ An
Mời Vua bốn nước lân bang tiệc tùng
Kéo dài bốn tháng tung bưng
Đến khi tan tiệc, lúc cùng chia tay
Phổ An hỏi bốn Vua này
"Điều chi lạc thú mê say nhất đời?".
Bốn Vua lần lượt trả lời:
- "Đạo chơi cảnh đẹp đất trời bao la!".
- "Gia đình sum họp chan hòa!".
- "Giàu sang phú quý một nhà hiển vinh!".
- "Giai nhân nhan sắc gọi tình!".
Đó là những thứ cho mình sướng vui!
Phổ An nghiêm nghị đáp lời:
"Đó là tạm bợ nhất thời mà thôi
Nguyên nhân sinh tử luân hồi
Cội nguồn đau khổ nổi trôi kiếp người!".

*

Kể xong chuyện, Phật tiếp lời:
"Mong cho bốn vị thoát nơi ta bà,
Phổ An kiếp trước là ta
Bốn Vua ngày đó chính là các ông
Ta khuyên chảng chịu ghi lòng
Kiếp này quanh quẩn trong vòng tử sinh!".
Bốn Sa Môn khẽ lặng thỉnh
Nhủ lòng sám hối tâm thành từ đây.
Vừng dương rực chiếu cỏ cây
Hương xuân ngan ngát tỏa đầy không gian
Bốn người bưng ánh đạo vàng
Khơi nguồn hạnh phúc dâng tràn trong tim.

(phỏng theo bản văn xuôi của Trí Hiên)

(21)

Đạy Khỉ Nói

Nước kia có một ông Vua
Vốn ham việc lạ, lại ưa chuyện đùa
Tuổi Vua bấy chục có thừa
Một hôm cao hứng nhân mùa đầu Xuân
Vua truyền lệnh khắp xa gần

Từ quan cho chí tới dân hay rằng
Nhà Vua ban thưởng ngàn vàng
Cho ai dạy khi nói năng như người.

*

Các quan phải dự cuộc chơi
Có công tìm khi các nơi đưa về
Quan nào dạy khi lành nghề
Thưởng vàng, tặng chức đôi bề vui thay!
Quan nào dạy khi không hay
Phạt tiền, giáng chức xuống ngay tức thời!
Các quan than khổ thấu trời
Xưa nay khi nói tiếng người được đâu!

*

Đột nhiên có lão bạc đầu
Tuổi ngoài bảy chục xin hầu chuyện Vua
Quy thưa: "Nghề nghiệp từ xưa
Chuyên môn dạy khi nói như tiếng người
Cả nhà từng trải mấy đời
Nghề riêng dạy khi vốn nơi gia truyền!".
Vua nghe hứng thú vô biên,
Lão ông lên tiếng nói thêm đôi điều:
"Công phu dạy khi khá nhiều
Muốn cho khi nói được theo tiếng người
Hàng ngày kiên nhẫn mớm lời
Ít ra phải mất hai mươi năm trường!"
Lão xin nhận trước nửa vàng
Về nhà sửa soạn lên đường đi xa
Khi thông minh sẽ tìm ra
Dem về dạy nói, nghề nhà tinh thông.

*

Vua nghe háo hức vô cùng
Xuất năm trăm lượng đưa ông tức thì,
Các quan mừng rỡ kể chi
Trút đi gánh nặng nghĩ suy nhọc lòng.

*

Ông về, vợ ngóng, con trông
Khi hay rõ chuyện đều cùng khóc la
Gạt Vua chắc chết cả nhà
Phen này ba họ thành ma không đâu

Ông nào dạy khỉ đợc dđu
Cả gan lờng gặ, muru sđu hậ đđi.
Vuốt râu ông lđo cả cườ
"Tuổi ta nay đđ bđy murui hơn rồi
Nhà Vua tuổi cũng vậy thđi
Chắc chi còn sđng ở đđi dài lâu
Hai murui năm khó qua cầu
Vua và ta chết còn đđu lo gì!
Con người sđng ở thác về
Coi như xí xóa cứ chi muộn sđu
Vđ thường Phậ dạy từ lâu!".

(phổng theo bản văn xuđi của Thđi Thanh)

(22)

Lòng Hiếu
Chim Oanh Vũ

Thuở xưa ở dđy Tuyết Sơn
Có chim Oanh Vũ đđ thương, hiđn hòa
Vđ cha mẹ bị mù lđa
Mđt mình chim phải bay ra khu rđng
Kiếm tìm trái chín thơm lđng
Mang về cung kính cúng đường mẹ cha.

*

Cách rđng cũng chẳng bao xa
Có ông điđn chủ thậ là tốt thay
Ruộng vừa cấy lúa năm nay
Ông bđn phát nguyện: "Lúa này trở bđng
Khi nào lúa tốt đđy đđng
Ai cần lương thực vui lòng lấy ăn!".

*

Mđt hđm Oanh Vũ bay ngang
Thđy bao nhiêu lúa óng vàng đẹp tươi
Chim bđn đđng cánh tìm mđi
Tha nhiều lúa tốt về mđi mẹ cha,
Vđra khi điđn chủ đđ qua
Tường chim phá hoặi, ông ta phiđn lòng
Sai người giđng lưới trên đđng
Bắ chim Oanh Vũ bỏ lòng treo chơi.

*

Chim bèn nhỏ nhẹ đôi lời:
"Sao ông lại nỡ giam tôi thế này?
Ông thường bỏ thí hàng ngày
Cho nên tôi mới ngừng đây kiếm môi!".
ông điền chủ: "Kiếm cho ai
Mà sao lui tới tha hoài lúa ta?".
Chim thưa: "Tôi có mẹ cha
Cả hai đều bị mù lòa tối tăm
Bay đi kiếm sống khó khăn
Minh tôi phải lấy phân ăn ba người!".
Nghe ra điền chủ tươi cười
Thả chim và nói: "Xin mời từ nay
An tâm ghé lại ruộng này
Cứ dùng thóc lúa ta đây không buồn!".

*

Khen thay súc vật, chim muông
Mà lòng hiếu thảo còn hơn nhiều người
Đã sinh ra giữa đất trời
"Hiếu cùng cha mẹ" nhớ lời gắm hoa.
Con chim Oanh Vũ chính là
Tiền thân Đức Phật Thích Ca một thời,
Còn điền chủ tốt tuyệt vời
Là Xá Lợi Phất người đời kính yêu.

(phỏng theo bản văn xuôi, trích: Phật Pháp)

(23)

Cây Táo Thiệt Sơn

Thiệt Sơn núi thẳm xa xưa
Có cây táo nọ rất ư lâu đời
Thân to, tán lá rợp trời
Chưa hề có quả, tứ thời cành trơ.

*

Gần chân núi có tiểu phu
Tên là Chí Hiếu, ốm o, thân gầy
Chuyên nghề lên núi lượm cây
Mang về làm củi, bán ngày kiếm ăn

Quanh năm sinh sống khó khăn
Một mình nuôi Mẹ nhọc nhằn sớm trưa.
Mẹ chàng bệnh hoạn, già nua,
Thuốc thang nào có tiền mua vì nghèo
Dần dần bệnh nặng thêm nhiều
Trở thành tê bại Mẹ yếu liệt giường,
Chàng buồn số phận đau thương
Thở dài, than ngán mãi vương muện phiền.

*

Một đêm hầu cạnh Mẹ hiền
Mẹ đã an giấc. Ngoài hiên sáng trời
Chàng bèn nhẹ bước ra chơi
Say sưa ngắm ánh trăng nơi đầu ghềnh,
Núi rừng sương phủ bỗng bênh
Động trên ngọn cỏ, đầu cành như hoa
Như muôn ngàn ánh sao sa
Long lanh suối vắng, thướt tha đêm trường.

*

Tiểu phu đang phút mơ màng
Chợt đầu trước mặt hào quang sáng lòe
Một tiên ông bỗng hiện ra
Chòm râu trắng bạc, nước da hồng hào
Dáng uy nghi, vẻ thanh cao
Phất phơ áo trắng, gậy đào cầm tay.
Tiểu phu phách lạc, hồn bay
Tiên ông khẽ nói: "Ta đây! An lòng!
Ta là Hòa Thượng trên non
Ở ngay trong dãy Thiết Sơn lâu rồi
Vì con hiếu thảo ở đời
Cho nên động tới đất trời linh thiêng
Hôm nay hội đủ cơ duyên
Ta về chữa bệnh Mẹ hiền giúp con!".
Tiểu phu mừng rỡ trong lòng
Vội quỳ bái tạ vô cùng trang nghiêm.

*

Xua tay, Hòa Thượng nói thêm:
"Con mau sửa soạn leo lên núi này
Tìm cây táo quý lâu ngày
Hái ngay một trái về đây cứu người

Dâng lên cho Mẹ con soi
Mẹ dù bệnh nặng ăn thời khỏi luôn!"

*

Tiêu phu nghe lệnh phân vân
Xưa nay cây táo xa gần đều hay
Chưa hề có quả một ngày
Lấy chi để hái? Lệnh này trở trêu!
Nhưng Hòa Thượng nói: " Làm theo
Đúng lời ta dặn chớ nhiều nghĩ suy!
Hãy lên hái táo ngay đi
Giờ cây có trái cũng vì cảm thông
Thương con hiếu đễ một lòng
Bà con quý mến khắp vùng Thiết Sơn!"
Tiêu phu sụp lạy tạ ơn
Ngẩng lên Hòa Thượng biến luôn mất rồi.

*

Suốt đêm trần trọc mãi thôi
Tiêu phu lên núi khi trời hừng đông
Sương lam còn phủ mênh mông
Rừng hoang, núi vắng chập chùng êm ru
Chỉ riêng dòng thác vô tư
Rì rào khe núi vọng đưa khúc tình
Như chờ đón ánh bình minh
Dịu dàng soi tỏ tâm linh con người.

*

Thân vất vả, lòng an vui
Cỏ cây rậm rạp, núi đồi cheo leo
Tiêu phu cương quyết cố trèo
Đầu non vừa tới, nắng theo ngang đầu
Ngẩng nhìn cảnh táo trên cao
Thấy ngay một quả. Xiết bao lạ lùng,
Chàng reo lên rất vui mừng
"Tạ ơn Hòa Thượng mở đường cứu con!"
Táo thần bỗng hiện nhiều hơn
Quả to, chín đỏ như son trĩu cành
Chàng leo lên hái thật nhanh
Mé mờ che lấp biến thành máu tham
Hái nhiều đầy ắp một làn
Nhét thêm đầy túi mới mang về nhà.

*

Đầu đuôi kể lại Mẹ già
Tiều phu dâng tảo mời bà Mẹ soi
Ngạc nhiên Mẹ đến nghẹn lời
Chắp hai tay lại vái trời trên cao
Miệng luôn niệm Phật thì thào
Tạ ơn trời, Phật dạt dào lòng nhân
Tạ ơn Hòa Thượng vô ngần
Mẹ ăn tảo quý lòng thâm sướng vui.
Tảo thần thật quả lạ đời
Mẹ ăn xong tảo bệnh thời khỏi luôn
Đôi chân cử động bình thường
Chẳng còn tê bại liệt giường như xưa
Bước lần theo cánh liếp thưa
Lâm râm khẩn nguyện ơn vừa được ban.

*

Tin đồn phép lạ truyền lan
Bà con kéo đến rộn ràng khắp nơi
Nhờ tay Chí Hiếu giúp đời
Kẻ thời bệnh nặng. Người thời kinh niên
Tiều phu chia tảo giúp liền
Tảo thần như có phép tiên chữa lành.

*

Tháng ngày lần lượt trôi nhanh
Tiều phu chợt nghĩ công mình khó khăn
Lên non hái tảo nhọc nhằn
Nên đòi con bệnh trả phần tiền công.
Bạc tiền theo tảo chất chồng
Lòng tham theo bạc càng nồng hơi tanh!
Tiền công ngày một tăng nhanh
Thẳng tay vợ vét mau thành phú ông
Màng chi con bệnh tay không
Bạc tiền nếu thiếu đừng mong cậy nhờ!

*

Thời gian thấm thoát thoi đưa
Tiều phu Chí Hiếu xác xơ thuở nào
Giờ đây rạng mặt phú hào
Khắp vùng nổi tiếng sang giàu nhất thoi,
Lâu đài tráng lệ tuyệt vời

Quân hầu, xe ngựa cuộc đời lên hương.

*

*Một hôm có gái đáng thương
Phương xa lặn lội tìm đường ghé sang
Khẩn cầu mắt lệ dâng tràn
Nàng cần tảo quý xin chàng giúp cho
Mẹ nàng hấp hối nằm chờ
Trên giường tử biệt mong nhờ tảo tiên!
Ngất vì nàng chẳng có tiền
Phụ ông Chí Hiếu đuổi liền thẳng tay,
Gái nghèo van khóc tội thay
"Không tiền không tảo!". Đành quay trở về.*

*

*Đêm hôm đó dưới trăng thề
Một trời vắng vặc, bốn bề nên thơ
Đứng trên đỉnh núi mộng mơ
Phụ ông Chí Hiếu say sưa ngắm nhìn
Tảo thần giúp hái ra tiền
Trong lòng đắc ý nên liền cười vang.
Chợt đâu một đạo hào quang
Vụt ngang hiện trước mặt chàng: "Người ơn"
Đó là Hòa Thượng Thiết Sơn
Giọng Ngài nghiêm nghị, đâu còn như xưa
Trước kia vui vẻ có thừa
Giờ đầy quả trách, lại vừa uy nghiêm:
"Nghe đây Chí Hiếu ham tiền
Tham lam che lấp tâm hiền thuở xưa
Chẳng còn có chút lòng từ
Đừng mong hưởng lộc giống như ngày nào!
Những gì người đã thu vào
Tan mau như bọt sóng chao biển này!"
Nói xong Hòa Thượng vung tay
Nhỏ luôn cây tảo lên ngay tức thì
Nhắm ra biển Ngài ném đi,
Bóng Ngài biến mất. Bốn bề lặng yên.
Tiều phu sợ hãi vô biên
Ra về lui thủi, muện phiền xiết bao
Nhưng lòng yên trí phần nào
Nghĩ mình chất chứa sẵn bao bạc tiền*

*Dù cho chẳng có táo tiên
Vẫn còn vui hưởng của riêng đã đầy.*

*

*Tôi nhà chàng sững sờ thay
Rõ ràng chốn cũ: "Lâu đài còn đâu?"
Tưởng chừng đang giấc chiêm bao:
Lều tranh nghèo khó thưở nào hiện ra,
Trên mình quần áo xa hoa
Biến thành cũ nát như là trước kia.
Tiều phu nước mắt đầm đìa
Tiếc thương cơ nghiệp biến đi mất rồi
Hai tay trắng khê buông xuôi
Thở dài hối hận, ôi thôi muộn màng!*

*

*Mây mờ che phủ trắng vàng
Thiết Sơn gió vắng cung đàn hư không!*

(phỏng theo bản văn xuôi của Phạm Ngọc Khuê)

(24)

Nai Hiền

*Ngày xưa có chú Nai hiền
Nhớn như vui sống giữa miền hoang sơ
Trong khu rừng rậm ven bờ
Sông Hằng cuộn cuộn sóng mờ nhân gian.
Dáng Nai đẹp để dịu dàng
Sừng trong nước ngọc, thân vàng ánh châu
Nhưng mắt Nai lắng u sầu
Thương cho trần thế nhuộm màu bi ai,
Nai nghe, nói được tiếng người
Nai là Bò Tát một thời hiện thân.*

*

*Bên Nai muông thú quây quần
Coi Nai như Mẹ muôn phần yêu thương
Như Thầy sáng suốt dẫn đường
Một vùng đồi núi ngát hương thanh bình.
Sợ người thấy sẽ hại mình
Nai cùng muông thú sống quanh trong rừng.*

*

Một ngày trời đất mịt mù
Sông Hằng găm thét sóng dâng ngập tràn
Nai đang thơ thần non ngàn
Chợt nghe kêu cứu tiếng vang núi đồi
Nhìn xa Nai thấy một người
Ôm thanh củi mục chơi voi giữa dòng
Mệnh mông sóng nước reo cuồng
Sức người đã yếu, sắp buông trôi rồi
Tâm Bồ Tát bỗng rạng ngời
"Người mà đau khổ, ta thời khổ đau!
Cứu người trước, cứu mình sau!"
Nai lao vọt xuống dòng sâu vớt người,
Sá chi sóng gió dập vùi
Dìu người lên được tới nơi an toàn.

*

Nạn nhân tỉnh lại bàng hoàng
Cám ơn công đức vô vàn của Nai
Nguyện xin tạ dạ lâu dài
Khiến Nai sung sướng thốt lời tâm can:
"Mừng Ông còn tấm lòng vàng
Dạt dào ân huệ, chứa chan nghĩa tình!
Hãy về ngay với gia đình
Nhớ đừng nói chuyện chúng mình nơi đây
Người đời nham hiểm chất đầy
Sẽ tìm cách bắt thân này mất thôi!"
Nạn nhân hứa chắc một lời
Khẩu đầu lay tạ. Về nơi thị thành.

*

Người về đoàn tụ gia đình
Đúng khi Hoàng Hậu tâu trình cùng Vua:
"Đêm qua thân thiếp nằm mơ
Thấy con Nai đẹp nói ra tiếng người
Nai thần thật quả lạ đời
Trên tòa giảng Pháp lời lời cao sang
Thật là chuyện lạ vô vàn
Nếu ta bắt được Nai vàng về cung
Nhót Vườn Thượng Uyển vui chung
Điềm lành cho nước! Điều mừng cho ta!"
Vua nghe thỏ thẻ lời hoa

Chiều lòng Hoàng Hậu, lệnh ra khắp miền:

"Ai mà giúp bắt Nai hiền
Vua ban bổng lộc, bạc tiền, chức cao!"

*

Người mà Nai cứu hôm nào
Nghe Vua trọng thưởng, xôn xao cõi lòng
Nghĩ mình cùng với vợ con
Đói nghèo kiếp sống, héo hon cuộc đời
Máu tham nổi dậy trong người
Quên ân tình cũ, nuốt lời thề xưa
Y cười phản bội say sưa
Nhưng kìa phép lạ như vừa xảy ra
Mặt người chắt phác hôm qua
Giờ đây góm ghiếc xấu xa vô cùng.

*

Tên gian phản bội vào cung
Tâu Vua chỗ ở trong rừng của Nai.
Vua sai quân lính của Ngài
Bao vây bốn phía bên ngoài rừng hoang
ào ào chó dữ sủa vang
Kèn sấm trời giông oang oang tiến vào
Thú rừng hoảng hốt lao xao
Nai hiền choàng tỉnh xiết bao ngỡ ngàng
Biết rằng trốn cũng muộn màng
Tay người hung ác bạo tàn xưa nay
Nai đang nghĩ ngợi, loay hoay
Thì bao quân lính tới ngay bên rồi
Vua, Quan cũng đã đến nơi
Vua nhìn Nai đẹp ngậy người ngợi khen
Truyền không được bắn cung tên
Làm sao bắt sống Nai hiền về cung.

*

Mọi người chưa kịp vây lùng
Nai hiền tự đến thưa cùng Vua, Quan:
"Ai đưa Ngài đến non ngàn
Nơi tôi trú ẩn chốn hoang vu này?"
Vua nghe kinh ngạc lăm thay,
Chỉ tên phản bội đứng ngay sau Ngài:
"Hỡi Nai thần! Chính tên này

Ham tiền chỉ lối tới đây sẵn tìm!"

*

*Mọi người cùng lúc quay nhìn
Rồi cùng một lúc kêu lên hãi hùng,
Mặt tên phản bội đưa đường
Chỉ trong khoảnh khắc vô cùng gớm ghê
Bao nhiêu máu mủ tràn trề
Khắp nơi lở loét khó bề nhận ra.
Nai thưa: "Mọi việc chẳng qua
Chỉ là quả báo diễn ra thật gần
Tên này bội nghĩa vong ân
Tham lam mờ mắt, bất nhân hại người!"
Rồi Nai kể rõ đầu đuôi
Chuyện mình cứu hấn chết trôi giữa dòng.*

*

*Nhà Vua nghe hiểu chuyện xong
Mắng tên phản bội: "Mi lòng tanh hôi
Mi làm ô uế danh Người
Mi không đáng sống trên đời làm chi!"
Vua giương cung xử bắn y
Nhưng Nai nhảy vội đứng che tên này
Nai thưa: "Tội hấn ngày nay
Kéo theo quả báo đến ngay đây rồi
Mặt y lở loét tanh hôi
Là điều trừng phạt một đời khó quên
Ngài tha cho hấn một phen!
Phân tôi xin đứng một bên chờ Ngài!"*

*

*Nhà Vua chợt thấy sáng ngời
Một vùng hỷ xả, một trời từ bi
Vua ban: "Người hãy đi đi
Hỡi tên phản bội! Tha mi phen này
Đi cho khuất mắt ta ngay
Làm Người không đáng! Đừng quay trở về!"
Tên kia hổ thẹn ê chề
Bước đi lảo lồi, kéo lê thân người
Lưng quay về phía mặt trời
Theo vùng bóng tối, vào nơi bùn lầy.
Vua nhìn Nai khẽ tỏ bày:*

*"Tự do xin trả từ đây cho Ngài!
Trăm lòng kính phục lẫn thay
Ngài đem chân lý gieo đầy nhân gian
Soi đường giác ngộ thênh thang
Tim này nguyện khắc lời vàng từ bi!"*
*Vua ra lệnh kéo quân đi
Núi rừng trở lại bốn bề bình yên.*

*

*Kể từ khi đó đêm đêm
Hiu hiu gió mát, êm đềm trăng thanh
Một bày muông thú hiền lành
Quây quần trù mến chung quanh Nai hiền
Như chờ nghe những lời thiền
Nghe lời giảng đạo giữa miền hoang vu.*

(phỏng theo bản văn xuôi của Huyền Thanh)

* Sách biếu, không bán.
* Tác giả không giữ bản quyền.
* Hoan nghênh tái bản ấn tống
hoặc phổ biến dưới bất kỳ hình thức nào khác.

*

Địa chỉ liên lạc:
*Tâm Minh Ngô Tăng Giao
45481 Caboose Terrace
Sterling - VA 20166
USA*

-ooOoo-

[Đầu trang](#) | [Phần 1](#) | [Phần 2](#) | [Tập II](#) | [Tập III](#)

[Trở về trang Thư Mục](#)

last updated: 01-01-2004

*Chân thành cảm ơn Cư sĩ Tâm-Minh Ngô Tăng Giao đã gửi tặng bản
vi tính (Bình Anson, 05-2003).*